

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Ruská 87/11, Ostrava - Vítkovice, proti žalovanému: **Finanční úřad Ostrava II**, se sídlem Horní 63, Ostrava - Jih, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 – 44, byla ve výroku I. zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) v části požadující uložení povinnosti vydat řádné rozhodnutí o podáních stěžovatele ze dne 17. a 18. 4. 2004 a ve výroku II. odmítnuta v části navrhuující uložit Finančnímu úřadu Ostrava II povinnost řádně doručit stěžovateli výkaz nedoplatků sestavený ke dni 18. 7. 2001 ze dne 20. 7. 2001, č. j. 86996/01/389913/4760. Krajský soud zamítnutí žaloby odůvodnil tím, že posoudil podle obsahu uvedená podání (v podání ze dne 17. 4. 2004 navrhoval stěžovatel zrušení exekučního příkazu a v podání ze dne 18. 4. 2004 zrušení rozhodnutí o uplatnění zástavního práva) jako návrh na přezkoumání daňových rozhodnutí mimo odvolací řízení podle ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a takto je měl posoudit i finanční úřad, a žalobu tedy měl stěžovatel podat proti rozhodnutím odvolacího orgánu. Ten by měl být také pasivně legitimován. Finanční úřad však na citovaná podání reagoval pouhým připisem v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků.

Z tohoto zákona totiž nevyplývá, že by stěžovatel nemohl podat návrh na přezkum podle ustanovení § 55b opakovaně. Výrok o odmítnutí žaloby s poukazem na ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je základní podmínkou řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu jeho nečinnost při vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, odůvodnil krajský soud tím, že doručení výkazu nedoplatků však takovým způsobným předmětem řízení není a soud o takové žalobě nemůže rozhodnout pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že krajský soud se nezabýval věcnou a skutkovou stránkou věci, ačkoli měl, a proto dospěl k nesprávným právním názorům. Podání ze dne 17. a 18. 4. 2004 jsou žádostmi o obnovu řízení, nikoli o přezkum podle § 55b zákona o správě daní a poplatků. Podle stěžovatele se krajský soud mylí, když konstatuje, že žádost se podává u finančního ředitelství, protože žádost o obnovu řízení se podává podle § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků u prvostupňového správce daně. Stěžovatel se citovanými podáními domáhal toho, aby finanční úřad vydal rozhodnutí podle § 32 zákona o správě daní a poplatků, které by následně mohl přezkoumat správní soud. Místo toho finanční úřad vydal pouhé sdělení, které rozhodnutím není. Stěžovatel poukázal na to, že se již od roku 1992 snaží o to, aby správce daně stanovil jeho daňové povinnosti řádně. Ačkoli dosáhl vyřčení této povinnosti rozsudky vydanými v jiných řízeních, dodnes je správce daně nerespektuje. Správce daně pomíjí část pátou zákona o správě daní a poplatků a stěžovatel jinou možnost než využít mimořádných opravných prostředků neměl a nemá. Novou skutečností či důkazem, jak ji mají na mysli příslušná ustanovení části páté citovaného zákona, jsou právě rozsudky Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 146/94 a sp. zn. 22 Ca 147/94, které nabyly právní moci dne 28. 4. 1995 a krajský soud je sám nerespektuje. Finanční úřad měl i z úřední povinnosti obnovit řízení na základě těchto rozsudků. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a nařídil vydat požadované rozhodnutí.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel upřesnil, že ze spisu je předně zřejmé, že se domáhal vydání rozsudku, kterým by krajský soud uložil finančnímu úřadu vydat rozhodnutí o jeho návrzích ze dne 17. a 18. 4. 2004, která by mu řádně doručil. Pokud toto krajský soud neučinil, znemožnil stěžovateli, aby se domáhal soudního přezkoumání správního rozhodnutí a zamezil mu přístup k soudu. Výkaz ze dne 20. 7. 2001 předložil finanční úřad soudu v exekučním řízení, kde uplatňuje exekuci vůči stěžovateli na základě soudem prokázaných nezákonných rozhodnutí, když nerespektoval závazný právní názor soudu, jímž byl podle § 250j o. s. ř. vázán. Krajský soud se podle stěžovatele nezákonně nezabýval meritem věci a dospěl k chybnému závěru, že citovaná podání jsou návrhem na přezkoumání daňových rozhodnutí ve smyslu § 55b zákona o správě daní a poplatků. Krajský soud se tedy zabýval přezkumem a nikoli petitem žaloby – povinností doručit výkaz stěžovateli. Na podkladě chybného posuzování dané věci jsou proti němu vedeny nezákonné exekuce a nadále existuje výkaz, který nemá právní základ. Stěžovatel se nadále domnívá, že správce daně opakovaně pochybil, když výkaz nedoplatků je rozhodnutím, které mu mělo být řádně doručeno, což se nestalo, ač na tuto skutečnost opakovaně upozorňoval.

Finanční úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není třeba se rozepisovat o tom, že výkaz nedoplatků je interní písemnost správce daně, která slouží jako exekuční titul mezi pracovníky vyměřovacího a vymáhacího oddělení správce daně, je to pouze pracovní výpis údajů z daňové evidence, daňovému subjektu se nedoručuje. Výkaz nedoplatků není rozhodnutí a nelze tedy proti němu podat opravný prostředek. Pokud by měl stěžovatel zájem zjistit skutečný stav svých osobních daňových účtů, stačí podat žádost podle § 62 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, jak stěžovatel učinil již v roce 2002. Sleduje-li však stěžovatel pouze cíl možnosti způsobu podání opravného prostředku, jako možné formy oživení své původní causy, pak je nutno konstatovat, že výkaz nedoplatků je, stejně jako potvrzení o stavu osobního

daňového účtu, které mu už bylo správcem daně zasláno, písemností pouze informativního charakteru, nikoliv rozhodnutím, jak stěžovatel ve svých tvrdošijně uvádí. Na základě uvedeného se finanční úřad domnívá, že kasační stížnost není důvodná a navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že podáním ze dne 17. 4. 2004 se stěžovatel domáhal, aby finanční úřad zrušil exekuční příkaz ze dne 20. 3. 1996, č. j. 7481/920/96-64 Koř., na příkázání jiné pohledávky včetně rozhodnutí s ním souvisejících a současně navrhl, aby správce daně zastavil řízení, tedy exekuci, a vrátil mu všechny vymožené částky včetně úhrady nákladů na vedení účtu po dobu exekuce, protože jej nemohl z důvodu blokace exekucí zrušit. Částku vyčíslil na 245 915,48 Kč a požádal správce daně o rozhodnutí do 30 dnů při zohlednění ústavního principu rovnosti stran. Podáním ze dne 18. 4. 2004 se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 27. 11. 1996, č. j. 24729/920/96-64 Chr., o uplatnění zástavního práva a rozhodnutí s ním souvisejících a dále zastavení řízení, tj. zrušení uplatnění zástavního práva na LV č. 2603 pro k. ú. Frýdlant nad Ostravicí. Finanční úřad reagoval na tato podání sdělením ze dne 3. 9. 2004, č. j. 198275/04/389040/4755, že "ohledně těchto již byla ukončena veškerá řádná i mimořádná daňová řízení".

V prvním stížním bodě stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil jeho podání ze dne 17. a 18. 4. 2004, která jsou žádostmi o obnovu řízení, nikoli o přezkum podle § 55b zákona o správě daní a poplatků.

Ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků a institut přezkoumání daňového rozhodnutí se týká pouze daňových rozhodnutí, jimiž se stanovuje daň. Ustanovení § 55b odst. 1 citovaného zákona hovoří o rozhodnutích, jimiž došlo ke stanovení daně v nesprávné výši. Tím zákonodárce udal typový rozsah přezkoumávaných rozhodnutí a exekuční příkaz a rozhodnutí, jímž byl uplatněn rozsah zástavního práva k nemovitostem dlužníka, však takovými rozhodnutími nejsou. Nejsou ani rozhodnutími, v důsledku kterých byla stanovena daňová povinnost, např. rozhodnutí o registraci k dani. Z obsahu podání stěžovatele ani ze správního spisu nevyplývá, že by jimi požadoval přezkum podle § 55b zákona o správě daní a poplatků. Navíc svou úvahu o povaze uvedených podání krajský soud nijak blíže neodůvodnil. Tím tedy podřadil podání stěžovatele pod nesprávné ustanovení zákona.

V tomto případě krajský soud nemůže nahrazovat úvahy správce daně, jaké podání stěžovatel svými podáními o zrušení daňových rozhodnutí činí. Je povinností příslušného správce daně podání posoudit, a pokud nejsou jasné, využít institutu výzvy k odstranění vad podání podle § 21 odst. 8 (do 30. 6. 2002 podle § 21 odst. 7) zákona o správě daní a poplatků. Ať již dojde k odstraňování vad podání či nikoli, je třeba, aby správce daně zkoumal, zda je podáním zahájeno daňové řízení. Pokud žádá daňový subjekt o zrušení rozhodnutí, činí tím konkrétní návrh, kterým je daňové řízení zahájeno. Je na správci daně, aby posoudil, o jaké řízení jde a zda jsou splněny podmínky jeho zahájení včetně lhůt a toho, zda je podání přípustné. Návrh na obnovu řízení lze podat opakovaně, protože zákon o správě daní a poplatků to nevylučuje, ani nestanoví lhůtu, po jejímž uplynutí by byl opětovný návrh přípustný, jak činí v některých jiných případech.

Na tuto aplikaci nesprávného ustanovení zákona navazovala i úvaha krajského soudu o žalobní legitimaci. Přezkoumání daňového rozhodnutí nařizuje vždy instančně vyšší správce

daně (§ 55b odst. 4 zákona o správě daní a poplatků), obnovu řízení správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 55b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků). S ohledem na výše uvedené nesprávné podřazení žádostí stěžovatele o zrušení daňových rozhodnutí krajský soud dospěl i k nesprávnému závěru o žalobní legitimaci.

Z těchto důvodů krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se vydání řádného rozhodnutí o podání stěžovatele ze dne 17. a 18. 4. 2004.

Ve druhé stížní námitce stěžovatel namítal, že výkaz nedoplatků je rozhodnutím, které mu mělo být řádně doručeno, což se nestalo, ač na tuto skutečnost opakovaně upozorňoval.

Podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 7. 3. 2006, každý správce daně vede evidenci, jejímž předmětem je zachycování daňových a platebních povinností, jejich úhrad nebo zániků a z toho vyplývajících daňových přeplatků a nedoplatků. Tyto údaje jsou evidovány na osobních účtech jednotlivých daňových dlužníků odděleně za každý druh daně. Podle odst. 7 citovaného ustanovení se z údajů evidence daní daňovým dlužníkům na jejich žádost vystavují potvrzení o stavu jejich osobních účtů a pro potřeby správce daně výkazy nedoplatků. Podle odst. 9 zákona o správě daní a poplatků platí pro poskytování informací z evidence daní přiměřeně ustanovení o nahlížení do daňových spisů.

Podle ustanovení § 73 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je vykonatelný výkaz nedoplatků jedním z titulů pro daňovou nebo soudní exekuci. Podle odst. 5 citovaného ustanovení se výkaz nedoplatků sestavuje z údajů evidence daní a musí obsahovat přesné označení daňového dlužníka v prodlení, druh daně, výši nedoplatku na této dani, údaje o původní splatnosti dlužné daně, den, k němuž je výkaz nedoplatku sestavován, a doložku vykonatelnosti.

Z citovaných ustanovení plyne, že výkaz nedoplatků se nikomu nedoručuje (vystavuje se pro potřeby správce daní) a smyslem jeho existence je sumarizace nedoplatků a jejich předání k vymáhání. K charakteru výkazu se vyjádřil Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 28. 3. 2007, č. j. 20 Cdo 1204/2006 - 64. Jde standardně o interní doklad mezi vyměřovací a vymáhací oddělením, resp. mezi vyměřovací a vymáhací fází daňového řízení. Jedná se o tzv. jiný, materiální úkon správce daně, v němž se prolínají znaky organizační, technické a pomocné. Podle § 62 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků do něj lze nahlížet v souladu s pravidly stanovenými v § 23 citovaného zákona. Protože výkaz nedoplatků neobsahuje žádné údaje, které by měly být dotčenému daňovému subjektu (dlužníku) utajeny, nahlížet do nich může a neexistuje žádný důvod, proč by mu v tom mělo být bráněno. Údaje uvedené ve výkaze nedoplatků ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků totiž slouží sice primárně, avšak nikoliv výhradně, pro potřeby správce daně a týkají se daňových povinností daňového dlužníka a ten by je již měl znát, pokud obdržel písemnosti vystavení výkazu předcházející. Pokud má daňový subjekt nárok nahlédnout do spisu, včetně pořizování opisů a výpisů z písemností v něm uložených, není důvod mu odepírat zaslání takové písemnosti (výkazu nedoplatků) poštou. Příčilo by se to smyslu citované právní úpravy a její aplikace.

Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud stěžovatel žádal v žalobě, aby krajský soud uložil finančnímu úřadu povinnost řádně mu doručit výkaz nedoplatků ze dne 20. 7. 2001, č. j. 86996/01/389913/4760, krajský soud odmítl jeho návrh v souladu se zákonem. Výkaz nedoplatků není rozhodnutím ani osvědčením ve smyslu § 79 s. ř. s., podle kterého podmínkou pro podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu je především povinnost tohoto orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný

právní důsledek) a tento orgán takové rozhodnutí nebo osvědčení nevydal a je v tomto směru nadále nečinný, i po vyčerpání všech prostředků k ochraně proti nečinnosti žalobcem.

Podání žaloby tedy směřuje k ochraně před takovou nečinností, jejímž následkem je trvající stav nevydání rozhodnutí. Výkaz nedoplatků jednoznačně rozhodnutím není. Tím je podle § 32 zákona o správě daní a poplatků jen takový akt, kterým jsou v daňovém řízení ukládány povinnosti nebo si jím přiznávají práva. Z výše uvedené podstaty výkazu nedoplatků jím tedy tento soupis dlužných částek není. Proto nelze u výkazu hovořit ani o účincích, jež u daňového rozhodnutí nastávají doručením. Obdobně to platí o vyloučení možnosti osvědčení, jímž také výkaz nedoplatků není. Navíc by muselo jít o rozhodnutí nebo osvědčení ve věci samé. Nevydání rozhodnutí je speciální podmínkou řízení podle § 79 s. ř. s. a její nedostatek je neodstranitelný. V takovém případě krajský soud návrh odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože je věcně neprojednatelný. Proti odmítnutí žaloby lze podat kasační stížnost pouze podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítat, že odmítnutí bylo nezákonné. V souzené věci Nejvyšší správní soud kasační námitku stěžovatele podřadil pod toto ustanovení a shledal postup krajského soudu v souladu se zákonem. Proto je tato stížní námitka nedůvodná.

K návrhu stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud nařídil finančnímu úřadu vydat řádné rozhodnutí o podáních stěžovatele ze dne 17. a 18. 4. 2004, Nejvyšší správní soud poznamenává, že takový úkon do jeho kompetence vzhledem k charakteru kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, nespadá.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud výrok napadeného rozsudku o zamítnutí žaloby podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení a ve vztahu k výroku II. kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu ve výroku I. vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Ruská 87/11, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční úřad Ostrava II**, se sídlem Horní 63, Ostrava - Jih, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44,

t a k t o :

Výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007 – 101, **se opravuje** takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44, **se zrušuje** ve výroku I. a věc **se** mu v tomto rozsahu **v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V projednávané věci rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem o zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 – 44, a při zpracování písemného vyhotovení tohoto rozsudku došlo ve výroku ke zřejmé nesprávnosti v jeho znění.

Podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu opravila zřejmou nesprávnost spočívající, spočívající v doplnění označení výroku římskou číslicí a doplnění slov "ve výroku I." tak, aby byl výrok v souladu s odůvodněním.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
DOPLŇUJÍCÍ**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupen Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Ruská 87/11, Ostrava - Vítkovice, proti žalovanému: **Finanční úřad Ostrava II**, se sídlem Horní 63, Ostrava - Jih, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2008, č. j. 2 Ans 6/2007 – 101, **se doplňuje** tímto výrokem:

II. Kasační stížnost proti výroku II. **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007 – 101, rozhodl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti, jíž se žalobce (dále jen "stěžovatel") domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele v části požadující uložení povinnosti vydat řádné rozhodnutí o podáních žalobce ze dne 17. 4. 2004 a 18. 4. 2004 a odmítnuta v části, navrhuující uložit žalovanému povinnost řádně doručit žalobci výkaz nedoplatků sestavený ke dni 18. 7. 2001 ze dne 20. 7. 2001, č. j. 86996/01/389913/4760. Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem rozhodl pouze ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu a opomenul rozhodnout ve vztahu k výroku II. napadeného rozsudku. Proto tak učinil tímto doplňujícím rozsudkem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

DOPLŇUJÍCÍ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zastoupeného Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem Ruská 87/11, Ostrava - Vítkovice, proti žalovanému: **Finanční úřad Ostrava II**, se sídlem Horní 63, Ostrava- Jih, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44, tímto doplňujícím usnesením,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. prosince 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 – 44 **se** ve výrocích III., IV. a V. **z r u š u j e** a věc se mu v této části **v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 5. 2008 č. j. 2 Ans 6/2007 – 101 rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2006, č. j. 22 Ca 477/2004 - 44, ve výroku I. a doplňujícím rozsudkem ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007 – 110, rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti proti výroku II. tohoto rozsudku.

Protože Nejvyšší správní soud opomenul rozhodnout o výrocích o náhradě nákladů řízení a odměně ustanoveného advokáta, jak mu ukládá ustanovení § 155 odst. 1 o. s. ř. ve spojení § 64 s. ř. s., vydal ve smyslu ustanovení § 166 odst. o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. toto doplňující usnesení, protože v případě zrušení rozhodnutí rozhoduje o všech nákladech řízení krajský soud (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu